

ΘΗΡΙΟ ΕΝΗΜΕΡΟ!

Ενας συνηθισμένος άνθρωπος – σ' εμένα μιλάτε; – καταγράφει τις σκέψεις του και τις «Ξεχωριστές» στιγμές της εβδομάδας που πέρασε. Όχι για να μην τις ξεχάσει. Για να τις Ξορκίσει!

Του **Κοσμά Βίδου** kvidos@doinet.gr

Αγενείς ως Έλληνες (μια «γλυκιά» ιστορία)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: EVERETT/WWW.IML.GR

Εθισμένος στη σοκολάτα, παγιδευμένος στον άγριο κόσμο της ζαχαροπλάστισσας

Κάθε φορά που έβγαينا από το ζαχαροπλαστείο τους ήμουν αποφασισμένος να μην Ξαναπατήσω. Θες τα αγέλαστα πρόσωπά τους – τους ζητούσες μια τάρτα σοκολάτα και σε κοιτούσαν λες και τις είχες βρίσει – θες η απροθυμία τους να σου εξηγήσουν τι περιείχαν τα γλυκά τους – «όλα σοκολάτα έχουν μέσα, μερικά και λίγη κρέμα, όλα το ίδιο...» – δεν σου έκανε κέφι να ψωνίζεις από το μαγαζί τους. Γιατί το έκανα; Θες γιατί ήταν

στον δρόμο μου και με βόλευε, θες γιατί μερικές ημέρες μετά την προηγούμενη (τραυματική) επίσκεψη είχα ξεχάσει τα μούτρα τους και την κακή τους τη διάθεση και σκεφτόμουν μόνο πώς θα αντιμετώπισω το υπογλυκαιμικό σοκ που με πιάνει όποτε περνά έξω από βιτρίνα ζαχαροπλαστείου... Όπως και αν έχει, παρ' ότι κάθε φορά έλεγα «δεν θα τους αφήσω Ξανά ούτε μισό ευρώ», κάθε φορά τούς κατέθετα κανονικά τον οβολό μου – αυτός

ο εθισμός μου στη σοκολάτα πόσο αδύναμο με κάνει! Την ίδια στιγμή, βγαίνοντας από την πόρτα τους απορούσα: πώς είναι δυνατόν να κάνεις μια τέτοια δουλειά και να είσαι τόσο αγέλαστος, τόσο ψυχρός, τόσο αδιάφορος για τον πελάτη, τόσο ασυμπάθητος; Ξεκνούσα, προφανώς, ότι ζω στην Ελλάδα. Στη χώρα των ανθρώπων με τα κατεβασμένα μούτρα. Είναι οι μόνες, οι προαναφερθείσες κυρίες, που μπαίνεις στο μαγαζί τους και σε κοιτάνε λες και σκότωσες τη μάνα τους; Όχι δα. Βρίθει η ελληνική αγορά τέτοιων επαγγελματιών: από το τριεθνές ως τη Γαύδο παραμένουμε εκτός από υπερήφανοι ως Έλληνες και αγενείς ως Έλληνες. Ζήτω το έθνος! (Και τα γλυκά του, ενίστε.) →

Πώς είναι δυνατόν να κάνεις μια τέτοια δουλειά και να είσαι τόσο αγέλαστος, τόσο ψυχρός;

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: GETTY IMAGES/IDEAL IMAGE

◀ Το τίμιο ντελίβερι έρχεται στον χώρο σας. Αρκεί να έχετε πάρει καταναλωτικό δάνειο

Το ντελίβερι του πτωχού

Μην τους αφήνεις τα λεφτά σου αν δεν σου φέρονται όπως πρέπει: αν δεν είναι ευγενικοί, γλυκομίλητοι και πρόθυμοι να εξυπηρετήσουν, όπως είναι όλοι οι σωστοί επαγγελματίες στον πολιτισμένο κόσμο. Το πήρα, επιτέλους, απόφαση κι εγώ: δεν Ξαναμπαινώ σε μαγαζί από

όπου την πρώτη φορά δεν βγήκα ευχαριστημένος, αν όχι από τα εμπορεύματα, τουλάχιστον από τη συμπεριφορά τους. Το πήρα απόφαση και το «διέγραψα» (και) το εν λόγω ζαχαροπλαστείο. Δεν πρόκειται να Ξαναπατήσω, το γράφω και το υπογράφω. Όχι ότι θα πάθουν τίποτα οι κυρίες... επί των τιμών (του). Όχι ότι θα προσέξουν την απουσία μου και θα καταρρεύσουν πάνω στα τσουρέκια τους σπαράζοντας που έχασαν (άλλον) έναν πελάτη. Αποκλείεται. Είμαι σίγουρος. Ούτε κατάλαβαν πόσο γαϊδουρινά μου φέρθηκαν το προπερασμένο Σάββατο, ούτε χωρά στο μυαλό τους πόσο αποτρεπτικά για τους πελάτες μπορεί να λειτουργεί η ψυχή (στην καλύτερη των περιπτώσεων) υποδοχή τους. Έχουν εκπαιδευτεί, και εκείνες, στη νεοελληνική αδιαφορία-αγένεια.

Την αγένεια που Ξετύλιξαν μπροστά μου σε όλο της το μεγαλείο, όταν αποφάσισα να στείλω το καπιτί μου σε μια Άννα που γιόρταζε. «Ντελίβερι κάνετε;» ρώτησα την Ξινή φάτσα, που με κοιτούσε σχεδόν με ενόχληση πάνω από τον πάγκο με τα γλυκά. «Ε... Το παιδί μόλις τώρα έφυγε... Ναι... Κάνουμε... Αλλά... Αλλά θα στείλουμε την παραγγελία σας το απόγευμα...». Να τη στείλετε το απόγευμα, καμία αντίρρηση. Και άρχισα να ψάχνω, για να αποφασίσω τι θα έστελνα. Κατέληξα σε ένα μικρό καλαθάκι, με κάτι κουλουροσοκολατογχοφρετάκια, ή μήπως μαρόν γλασέ, ούτε κι εγώ θυμάμαι τι. «Αυτό;» είπα. «Αυτό; Πόσο έχει;» με κοίταξε η μεγαλειότητα με απορία. «Είκοσι ευρώ;» διάβασα την ταμπελίτσα με την τιμή. «Είκοσι ευρώ;» με Ξανακοίταξε ενώ στο βλέμμα της η απορία είχε δώσει τη θέση της σε κάτι σαν βδελυγμία. «Πειράζει;» – στον κόσμο μου

◀ Μια τυπική καταστηματούχος...

εγώ - «Ετσι κι αλλιώς το χρεώνετε το ντε-λίβερι, δεν το χρεώνετε;». «Βεβαίως και θα σας χρεώσουμε! Είκοσι ευρώ είναι όμως ένα ποσό μηδαμινό για να κάνουμε αποστολή!». Ντρέπομαι που το ομολογώ, επειδή όμως εγώ είμαι Κριός και το ψέμα δεν το θέλω, ναι, η οικονομική κατάσταση μου με κάτι τέτοια... μηδαμινά ποσά με υποχρεώνει να κινούμαι. Και αν τολ-

μησα να σηκώσω το βλέμμα να κοιτάξω τη μεγαλειότητα της Ξεροψημένης μηλόπιτας και του φρεσκοσιροπιασμένου γαλακτομπούρεκου, λάθος μου. Μάζεψα λοιπόν την κουρελιασμένη αξιοπρέπιά μου και βγήκα από το μαγαζί της. «Εμείς στέλνουμε παραγγελίες που στοιχίζουν από τριάντα ευρώ και πάνω» μου είπε λίγο προτού να κλείσω την πόρτα πίσω μου. Εμείς

πάλι, τριάντα ευρώ και πάνω δεν μπορούσαμε και δεν θέλαμε να δώσουμε. Ειδικά σε εκείνη. Τίποτε δεν θέλαμε να της δώσουμε. Ούτε της κυρίας, ούτε του... Μικέ της. Εκεί άδικο η πτωχότητά μας; ΥΓ.: Για δες που γίνανε οι πάλαι ποτέ 7.000 δραχμές για τα σκουπίδια!

Η μεγαλειότητα με τον αβγοδάρτη

Είχα γράψει παλαιότερα και για κάποιες άλλες κυρίες που ενώ ήταν, ως φαίνεται πλασμένες για τα υψηλά, τα πριγκιπικά αδιώματα, η άδικη η μοίρα τους τις έκανε πωλήτριες σε... αριστοκρατικών (τουλάχιστον) ζαχαροπλαστείο. Οι οποίες κυρίες, με παροιμιώδη βαρυστημάρα και αδιαφορία (δεν) με εξυπηρετούσαν όποτε έμπαινα στο μαγαζί τους. Τις έκοψα και εκείνες. Έτσι όπως πάω, κόψε τη μία κόψε την άλλη, θα αρχίσω να φτιάχνω τα γλυκά μου μόνος μου για να βρω την ψυχία μου. Μια απορία έχω όμως: τι παθαίνουν όλες/όλοι και με το που πιάνουν έναν αβγοδάρτη στα χέρια τους και αρχίζουν να χτυπάνε μαρέγκες νομίζουν ότι γίνονται βασιλικότεροι του βασιλέως; Μήπως έχουν τίποτε αναθυμιάσεις οι ζάχαρες και τα σιρόπια και τους ζαλίζουν, τους μεταμορφώνουν, τους «γαϊδουροποιούν»; Μήπως λέω... **B**

ΥΓ.: Πόσο διαφορετική η αντιμετώπιση του πελάτη από το ζαχαροπλαστείο-ντε-λίβεράδικο Cocoa Bean του The Mall. Πάντα χαμογελαστοί, πάντα πρόθυμοι να εξυπηρετήσουν. Ευτυχώς που υπάρχουν και κάτι τέτοιοι για να μας γλυκαίνουν - με τη συμπεριφορά τους πρωτίστως.